

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Urăsc să
te iubesc

Traducere din limba engleză
ANCA DINU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Cu șase luni în urmă

Sincer, expresia „se înțeleg de minune”¹ este cea mai înșelătoare din toată limba engleză. Să fie de vină instalația electrică? Sau folosirea incorectă a aerotermei? Să fie vorba de o incendiere? Nimic din toate astea nu ți-ar sugera doi oameni care se înțeleg bine. Știi ce-mi evocă mie o casă în flăcări? Bazooka. Aruncătoare de flăcări. Sirene auzindu-se în depărtare. Nimic nu garantează izbucnirea unui incendiu mai mult decât doi dușmani care își incendiază unul celuilalt cele mai de preț bunuri. Vrei să declanșezi o explozie? Nu vei reuși asta doar fiind amabil cu colegul de apartament. Dar să aprinzi un chibrit peste pătura lui îmbibată cu kerosen...

- Domnișoară? Șoferul de Uber se întoarce spre mine, părând ușor vinovat că îmi întrerupea discursul preapocaliptic. Voiam doar să spun că mai avem cinci minute până la destinație.

Îi zâmbesc în semn de mulțumire și mă uit din nou spre telefon. Chipurile celor două bune prietene ale mele ocupă întreg ecranul. Iar acolo, într-un colț, sunt eu: mai încrunțată decât

¹ În traducere *mot à mot* din engleză, înseamnă „se înțeleg de parcă le-ar fi luat casa foc”. (n.tr.)

de obicei (și pe bună dreptate), mai palidă decât de obicei (este oare posibil?), mai roșcată ca de obicei (cel mai probabil din cauza filtrului pe care îl folosesc).

– Ai dreptate pe deplin, Mara, îmi spune Sadie, afișând o expresie mirată. Și te încurajez să-i transmiți observațiile tale, hm, doamnei Merriam-Webster sau cui s-o ocupa de așa ceva, dar... eu te-am întrebat doar cum a fost la înmormântare.

– Da, Mara, cum a fost... înmormântarea?

Calitatea apelului lui Hannah este jalnică, dar așa este de obicei.

Probabil așa se întâmplă când ai aceleași prietene bune încă din școală: acum suntem pline de voie bună și ne arătăm una alteia diploma strălucitoare de inginer deasupra celui de-al cincilea cocktail Midori, pentru ca în secunda următoare să lăcrimăm deoarece pornim pe drumuri diferite. FaceTime devine necesar ca oxigenul. Și nici un cocktail verde-neon nu se mai vede prin preajmă. Iar monologul tău ușor aiuristic nu are loc în intimitatea apartamentului tău, ci pe bancheta din spate a unui Uber, când te îndrepti spre locul în care vei purta o discuție foarte-foarte ciudată.

Vezi? De asta nu-mi place mie să fiu adult: la un moment dat, cineva trebuie să înceapă. Sadie proiectează clădiri eco fan-teziste la New York. Hannah îngheață ca un rahat într-o stațiune de cercetare a NASA din Norvegia, pe la cercul polar. În timp ce eu...

Sunt aici. Mă mut în D.C. ca să-mi încep slujba la care am visat – cercetător la Agenția de Protecție a Mediului. Pe hârtie, ar trebui să fiu în al nouălea cer. Dar hârtia arde atât de repede! La fel de repede precum casele.

– Înmormântarea Helenei a fost... interesantă. Mă sprijin de spătarul banchetei. Cred că sunt și avantaje când știi că mori. Poți să-i chinuiești pe cei din jur. Și să le spui că, dacă nu se va cânta

Karma Chameleon când îți coboară sicriul în groapă, fantoma ta îi va bântui pe toți urmașii lor, peste generații.

– Cât mă bucur că ai putut să-i fii alături în ultimele ei zile! spune Sadie.

Zâmbesc cu amărăciune.

– Spre sfârșit a fost cel mai rău. Chiar a trișat la ultima noastră partidă de șah. De parcă nu m-ar fi bătut oricum. Îmi este dor de ea. Foarte tare.

Helena Harding, îndrumătoarea mea pentru doctorat și mentorul meu din ultimii opt ani îmi fusese ca o rudă, mai mult decât orice alt membru al familiei mele reci și distante. Dar era și foarte în vârstă, avea dureri mari și, cum îi plăcea să spună, era pregătită pentru *proiecte mai importante*.

– Frumos din partea ei să-ți lase moștenire apartamentul din D.C., spune Hannah. Acum ai unde locui, indiferent ce se va întâmpla.

Adevărat. Este foarte adevărat și îi sunt extrem de recunoscătoare. Cadoul Helenei fusese pe cât de generos pe atât de neașteptat, de departe cel mai frumos lucru pe mi-l făcuse cineva vreodată. Citirea testamentului avusese loc cu o săptămână în urmă și era ceva ce nu apucasem să le spun prietenelor mele. Ceva legat de o casă în flăcări.

– În legătură cu asta...

– Oh? Două perechi de sprâncene se încruntă. Ce s-a întâmplat?

– E... complicat.

– *Îmi plac* chestiile complicate, spune Sadie. E și cu dramatism? Stai să-mi aduc șervețele!

– Nu sunt sigură deocamdată. Trag aer în piept. Se pare că Helena nu era chiar proprietara casei pe care mi-a lăsat-o moștenire.

– Poftim?

Sadie renunță la a căuta șervețele și se încruntă.

– Era proprietară, dar numai pe o bucată... Doar pe jumătate.

– Și cui i-a revenit *cealaltă* jumătate?

Hannah țintea mereu fondul problemei.

– În primă fază i-a revenit fratelui Helenei, care a murit și le-a lăsat-o copiilor lui. Fiul cel mic a răscumpărat restul de la frații lui, iar acum este singurul moștenitor. Împreună cu mine. Îmi dreg glasul. Se numește Liam. Liam Harding. Este avocat și are cam 30 de ani. Și locuiește în casă. Singur.

Sadie face ochii mari.

– La naiba! Helena știa?

– N-am idee. Se presupune că da, dar familia Harding este tare ciudată. Ridic din umeri. Cu grămezi de bani. Familie veche, cu tradiție. Ca Vanderbilt. Sau Kennedy. Cine știe ce au în cap oamenii bogați?

– Monoclori, probabil, spune Hannah.

Încuviințez din cap.

– Sau grădini în stil englezesc.

– Cocaină.

– Turnee de polo.

– Butoni de cămașă.

– Stați așa! ne întrerupe Sadie. Ce ți-a spus despre asta Liam Vanderbilt Kennedy Harding la înmormântare?

– Excelentă întrebare. Numai că nu a venit.

– Nu și-a făcut apariția *la înmormântarea mătușii lui*?

– Nu prea ține legătura cu familia. E multă dramă la mijloc, bănuiesc. Îmi duc mâna la bărbie și bat ușor cu degetul. O fi mai puțin Vanderbilt și mai mult Kardashian?

– Vrei să spui că nu știe că tu ai jumătate din casa lui?

– Am obținut de la cineva numărul lui de telefon și i-am spus că trec pe acolo. Fac o pauză, apoi adaug: I-am trimis un mesaj. Nu am vorbit personal. Mai fac o pauză. Iar el... nu mi-a răspuns.

– Asta nu-mi place deloc, spun la unison Sadie și Hannah.

Cu altă ocazie aș fi râs, dar mai există ceva ce încă nu le-am zis. Ceva ce le va plăcea chiar mai puțin.

– Să vă mai spun ceva despre Liam Harding... O știți pe Helena, era un fel de Oprah a științelor mediului. Îmi muș buza inferioară. Și glumea mereu pe seama familiei ei de teoreticieni liberali care luptau să salveze lumea din ghearele marilor corporații.

– Mda?

– Nepotul ei este avocat corporatist la FGP Corp.

Doar rostind denumirea firmei îmi vine să fac gargară cu apă de gură. Și să folosesc ața dentară. Dentistul meu ar fi încântat.

– FGP Corp... cei cu combustibilul fosil? O cută adâncă se ivește pe fruntea lui Sadie. Cei cu petrolul? Din liga mare?

– Da.

– Dumnezeu! Știe că te ocupi cu protecția mediului?

– I-am dat numele meu complet. Iar profilul de pe LinkedIn poate fi accesat cu o simplă tastare pe Google. Crezi că bogații folosesc LinkedIn?

– Nu folosește nimeni LinkedIn, Mara. Sadie își freacă tâmpile. Dumnezeu, e rău de tot!

– Nu-i chiar atât de rău.

– Nu poți merge singură să-l cunoști.

– Nu pățesc nimic.

– O să te omoare. Sau îl omori tu. O să vă omorâți reciproc.

– Eu... poate? Închid ochii și mă reazem de spătar. În ultimele 72 de ore am tot încercat să nu intru în panică. Cu rezultate amestecate. Nu pot ceda nervos tocmai acum. Credeți-mă, este ultima persoană cu care să-mi doresc să am o casă în coproprietate. Dar Helena mi-a lăsat moștenire jumătate, iar eu chiar am nevoie de ea. Am datorii imense de pe vremea studenției, iar D.C. este al naibii de scump. Aș putea sta acolo măcar o perioadă. Să economisesc banii de chirie. Este o decizie fiscală responsabilă, nu?

Sadie își îngroapă fața în palme, iar Hannah spune războinică:

– Până acum zece minute erai doar o absolventă de facultate, Mara. Și trăiești la limita sărăciei. *Să nu cumva* să-l lași să te alunge din casă.

– Poate că nici n-o să-l deranjeze! Sunt chiar surprinsă că locuiește acolo. Să nu mă înțelegeți greșit, casa este drăguță, dar... Mă opresc puțin, gândindu-mă la fotografiile pe care le-am studiat în orele petrecute pe Google Street View, încercând să mă obișnuiesc cu ideea că Helena a ținut atât de mult la mine încât *să-mi lase moștenire o casă*. Este o proprietate minunată, asta e sigur. Dar aduce mai mult cu o reședință de familie. Nu este ceva la care te-ai aștepta din partea unui avocat de top care probabil câștigă cât PIB-ul unei țări europene. Nu știam noi că genul ăsta de avocați locuiesc în penthouse-uri luxoase la etajul cincizeci și nouă, cu bideu aurit, cramă cu vinuri scumpe și statui cu ei înșiși? Probabil nu petrece prea mult timp acolo. Așa că voi fi cinstită cu el. Îi voi explica situația mea și sunt sigură că vom găsi o soluție care...

– Am ajuns, îmi spune șoferul, zâmbindu-mi larg.

Îi întorc zâmbetul, ceva mai timid.

– Dacă nu ne dai mesaj într-o jumătate de oră, spune Hannah pe un ton foarte serios, voi presupune că Liam Petrolistul te ține captivă în beci. Și chem întăriri.

– Nu este cazul să-ți faci griji. Amintește-ți de lecțiile de kickboxing pe care le-am urmat în anul trei. Sau de Festivalul căpșunelor, când i-am tras un șut tipului care a încercat să-ți fure plăcinta.

– Avea 8 ani, Mara. Și nu i-ai tras un șut, ci i-ai dat plăcinta ta și un pupic pe frunte. Îmi trimiți un mesaj în treizeci de minute sau sun la poliție.

Mă uit urât la ea.

– Cu condiția să nu te fure un urs polar între timp.

– Sadie este în New York și are poliția din D.C. pe ape-lare rapidă.

– Da, încuviințează Sadie. O setez chiar acum.

În clipa în care cobor din mașină încep să mă cuprindă emoțiile, care cresc pe măsură ce târăsc valiza pe alee, ca o minge grea de anxietate ce-și face culcuș în sternul meu. Mă opresc la mijlocul distanței și respir adânc. Hannah și Sadie sunt de vină, pentru că își fac prea multe griji și mi le transmit și mie. Voi fi bine. Va fi bine. Voi discuta liniștit, calm cu Liam Harding și vom găsi cea mai bună soluție pentru ca...

Mă uit în jur la vegetația de început de toamnă și îmi pierd șirul gândurilor.

Este o casă simplă. Mare, dar fără porcării de arbuști ornamentali sau foișoare rococo. Sau pitici de grădină siniștri. Doar o peluză bine întreținută, cu câte o plantă pe la colțuri, o mână de copaci al căror soi nu-l recunosc și o curte interioară cu câteva piese de mobilier care par comode. În lumina după-amiezii târzii, cărămida roșie dă casei un aer tihnit, confortabil. Iar fiecare centimetru pătrat al locului pare acoperit de un praf galben cald și de frunze de gingko.

Inspir aroma de iarbă, de scoarță de copac și de soare, iar când îmi simt plămâni plini, râd în sinea mea. Aș putea să mă îndrăgostesc cu ușurință de locul acesta. Sau poate am făcut-o deja? Să fie prima oară când mă îndrăgostesc la prima vedere?

Poate de asta mi-a lăsat-o Helena, pentru că a știut că legătura se va crea imediat. Sau a vrut să vin aici pentru că a știut că îmi voi deschide imediat inima. Nici nu mai contează: simt că această casă ar putea fi căminul meu, iar Helena s-a amestecat încă o dată în viața mea, chiar și după moarte. Îmi tot spunea că ar fi vrut să aparțin și eu cuiva.

– Știi, Mara, îmi dau seama că ești o singuratică, îmi spunea ori de câte ori mă opream la biroul ei ca să mai stăm de vorbă.

– De unde știi?

– Pentru că oamenii care nu sunt singuratici nu scriu un fan-fiction despre *Burlacul* în timpul liber.

– Nu este un fan-fiction. Mai degrabă un metacomentariu pe teme epistemologice care apar în fiecare episod. Iar blogul meu are o grămadă de cititori, să știi!

– Ești o tânără strălucită. Și tuturor le plac roșcatele. De ce nu-ți dai întâlnire cu unul dintre netoții care-ți dau târcoale? Ideal ar fi cu unul care să nu miroasă a compost.

– Pentru că sunt niște idioți care mă tot întreabă când voi renunța la asta ca să-mi iau licența în economie.

– Mm... Este un motiv bun.

Poate că Helena înțelesese într-un târziu că a mă cupla *cu cineva* era o cauză pierdută și decisese să-și canalizeze eforturile în a mă așeza *undeva*. Mi-o imaginam chicotind, satisfăcută, iar asta mă făcea să-i duc dorul de un milion de ori mai mult.

Acum mă simt ceva mai bine. Îmi las valiza pe verandă (n-o să mi-o fure nimeni așa cum este, acoperită de stickere cu PĂSTREAZĂ-ȚI CALMUL ȘI RECICLEAZĂ, PLANETELE BUNE SUNT GREU DE GĂSIT și AI ÎNCREDERE ÎN MINE, EU PROTEJEZ MEDIUL). Îmi trec mâna prin buclele lungi, sperând să nu fie prea răvășite (cum sunt, probabil). Îmi repet în minte că Liam Harding nu are cum să constituie o amenințare – este doar un bărbat-copil bogat și răsfățat, cu profunzimea unei plăci de surf, care nu mă poate intimida – și ridic mâna spre sonerie. Numai că ușa se deschide înainte să apuc să sun și mă trezesc în fața unui...

Piept.

Un piept de bărbat, bine definit pe sub cămașa încheiată la toți nasturii. Și o cravată. Și un sacou de costum închis la culoare.

Pieptul este atașat altor părți ale corpului, dar este atât de lat încât e tot ce pot vedea pentru moment. Reușesc cu greu să-mi mut privirea și să observ restul: două picioare lungi, cu mușchi

bine definiți, care umplu restul costumului. Umeri și brațe kilometrice. O bărbie puternică și buze pline. Păr întunecat, tuns scurt și o pereche de ochi cu o nuanță mai închisă la culoare.

Care mă fixează, îmi dau eu seama. Mă studiază cu același interes confuz pe care îl simt eu. Bărbatul pare incapabil să-și ferească privirea, de parcă ar fi fost vrăjit la un nivel profund, fizic. Ceea ce mă face să mă simt ușurată, pentru că nici eu nu mă pot uita în altă parte. Și nici nu vreau.

Îl găsesc atât de atrăgător de parcă aș fi primit un pumn în plex. Mi-a afectat și creierul, pentru că am uitat de ce stau acolo, în fața unui străin. Ceea ce spune ceva. Iar căldura care mi-a inundat trupul este total nepotrivită, sunt sigură.

Își drege vocea. Pare la fel de tulburat ca mine.

Îi zâmbesc.

– Bună, reușesc să spun.

– Bună. Își umezește buzele, de parcă i s-ar fi uscat brusc gura. Și, uau, chestia asta îl prinde! Pot să... Te pot ajuta cu ceva?

Vocea lui e frumoasă. Profundă. Ușor răgușită. M-aș putea mărita cu o asemenea voce. M-aș putea rostogoli într-o asemenea voce. Aș putea să o ascult iar și iar, renunțând la orice alt sunet. Dar mai întâi aș face bine să-i răspund la întrebare.

– Tu... locuiești aici?

– Cred că da, îmi spune el, părând prea confuz ca să-și poată aminti.

Expresia lui mă face să zâmbesc.

– Perfect. Am venit... De ce venisem? Ah, da. Îl caut pe Liam. Liam Harding. Știi unde îl pot găsi?

– Sunt eu. Sunt el. Își drege din nou glasul. Roșise oare? Eu sunt Liam, vreau să spun.

– Oh!

Oh, nu! *Oh, nu!* Nu, nu...

– Eu sunt Mara. Mara Floyd. Sunt... prietena Helenei. Am venit în legătură cu casa.

Expresia lui Liam se schimbă *instantaneu*.

Închide ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi primit o veste tragică, insurmontabilă. Pare trădat, de parcă ar fi primit un cadou de preț de la cineva care i-l smulge din mână în secunda în care l-a desfăcut. Când îmi spune „Tu ești“, vocea lui capătă deja o inflexiune amară.

Se întoarce cu spatele și pornește de-a lungul holului. Ezit un moment, întrebându-mă ce să fac. Nu a închis ușa, deci se așteaptă să-l urmez. Așa să fie? N-am idee. Oricum, sunt proprietara a jumătate din casă, deci nu poate fi un delict. Ridic din umeri și mă grăbesc să-l urmez, încercând să țin pasul cu picioarele acelea lungi, fără să reușesc să observ ceva în jurul meu înainte să intru în camera de zi.

Care este uluitoare. Casa are ferestre imense și podele din lemn... Dumnezeule, are și șemineu? Vreau să coc bezele în el. Sau să frig un purcel de lapte. Cu mărul în gură.

– Mă bucur că reușim în sfârșit să vorbim față în față, îi spun lui Liam, cu glas ușor întretăiat. Încep să-mi revin după... cele întâmplate în pragul ușii. Mă joc nervoasă cu brățara, privindul cum scrie ceva pe o hârtie. Condoleanțe. Mătușa ta mi-a fost cea mai dragă persoană din lume. Nu prea știu de ce a decis să-mi lase casa și înțeleg că postura de coproprietar nu este comodă, dar...

Mă opresc pentru că el împătorește hârtia și mi-o întinde. Este atât de înalt încât trebuie să ridic bărbia ca să-i întâlnesc privirea.

– Ce este asta? Nu aștept răspunsul și despătoresc hârtia. Pe ea este o cifră. Cu zerouri. Multe zerouri. Ridic privirea, nedumerită. Ce înseamnă asta?

Îmi susține privirea. N-a rămas nici o urmă din bărbatul fâstăcit, ezitant care m-a întâmpinat la ușă cu câteva clipe în urmă. Este versiunea unui Liam frumos și rece, stăpân pe sine.

– Bani.

– Bani?

Încuviințează.

– Nu înțeleg.

– Pentru jumătatea ta de casă, spune nerăbdător, și brusc înțeleg: încearcă să-mi cumpere partea.

Privesc spre hârtie. Sunt mai mulți bani decât am avut în întreaga mea viață – sau decât aș putea avea. Ingineria mediului? Nu e deloc o profesie bănoasă, din câte se pare. Și nu știu prea multe despre piața imobiliară, dar bănuiesc că suma este *mult* mai mare decât valoarea reală.

– Îmi cer scuze. Cred că este o neînțelegere. Nu am de gând... Nu... Trag aer în piept. Nu cred că vreau să vând.

Liam mă privește fix, lipsit de expresie.

– Nu crezi?

– Nu. Adică nu vreau.

Încuviințează scurt din cap, o singură dată. Apoi mă întreabă:

– Cât vrei în plus?

– Nu... nu sunt interesată să vând, îi repet. Nu pot. Helena...

– Dublu ar fi suficient?

– *Dublu?* Dar cum... Ai ceva *cadavre* îngropate în grădina sub flori?

Ochii lui sunt două blocuri de gheață.

– Cât vrei în plus?

Chiar nu mă aude? De ce este atât de insistent? Unde a dispărut băiatul dulce, ușor îmbujorat? Acolo, la ușă, părea atât de...

Era clar că mă înșelasem.

– Pur și simplu nu pot vinde. Îmi pare rău. Poate că ajungem la o înțelegere zilele viitoare. Nu am unde locui în D.C., așa că mă gândeam să mă mut aici pentru un timp...

Râde tăcut. După care își dă seama că vorbesc serios și clatină din cap.

- Nu.

- Păi... Încerc să fiu rezonabilă. Casa pare suficient de mare și...

- Nu te muți aici.

Inspir adânc.

- Înțeleg, dar situația mea financiară este destul de precară. Încep o nouă slujbă peste două zile. Și este foarte aproape, pot ajunge pe jos. Este locul perfect în care să locuiesc o vreme, până ce mă pun pe picioare.

- Tocmai ți-am oferit soluția tuturor problemelor tale financiare.

Tresar.

- Nu este chiar atât de simplu.

Sau poate că este. Nu mai știu, pentru că îmi trec prin fața ochilor imagini cu frunzele de gingko căzând pe hortensii, făcându-mă să mă întreb cum arată oare grădina primăvara. Poate că Helena și-a dorit ca eu să-i văd grădina în fiecare anotimp. Dacă ar fi vrut ca eu să vând, mi-ar fi lăsat moștenire o sumă de bani, nu?

- Am motive să nu vând deocamdată. Dar putem găsi o soluție. De exemplu, aș putea să-ți închiriez o vreme jumătatea mea de casă, iar eu să folosesc banii ca să stau în altă parte.

Așa, nu renunțăm la darul Helenei. Nu-i stăteam în cale lui Liam și nici nu eram falită, dar nici foarte departe. Iar în viitor, când Liam se va căsători cu iubita lui (care sigur face parte din cei 500 din topul celor mai bogați CEO), se vor muta împreună într-un conac în Potomac, Maryland, și își vor pune bazele unei noi dinastii politico-economice, eu m-aș putea întoarce. Și aș locui aici, așa cum pare să-și fi dorit Helena. Asta în cazul în care aș primi o mărire de salariu ca să-mi pot permite să plătesc măcar factura la apă.

Era o propunere corectă, nu? Greșit. Pentru că răspunsul lui Liam este:

- Nu.

Măi să fie, ce-i mai place cuvântul ăsta!

- Dar de ce? E clar că ai bani...

- Vreau să fie totul stabilit o dată pentru totdeauna. Cum se numește avocatul tău?

Mă pregătesc să-i râd în față și să fac o glumă despre „echipa mea de avocați“, dar îi sună iPhone-ul. Se uită cine îl apelează și injură încet, în barbă.

- Trebuie să răspund. Nu te mișca! Îmi ordonă cam prea autoritar pentru gustul meu. Înainte să iasă din camera de zi, mă fixează cu ochi reci și neînduplecați și declară: Aceasta nu este casa ta și nici nu va fi vreodată.

Și uite așa mă convinge de contrariul.

Ultima frază a pus capac. Împreună cu felul condescendent, dominant și arogant în care mi-a vorbit. Am pășit în casa lui, pregătită să port o discuție productivă. I-am oferit câteva opțiuni, dar mi-a închis imediat gura, iar acum chiar sunt supărată. Am tot atâtea drepturi ca el să locuiesc aici, iar dacă refuză...

Ghinionul lui.

Cu furia clocotind în gât, rup în patru hârtia pe care mi-o întinsese Liam și o las pe masă, să o găsească mai târziu. Apoi mă întorc pe verandă, îmi iau valiza și încep să caut un dormitor neocupat.

„Ce să vezi?“ le scriu lui Sadie și lui Hannah. „Mara Floyd, Ph.D., tocmai s-a mutat în noua ei casă. Care cu siguranță este în flăcări.“

CAPITOLUL 2

Cu cinci luni și două săptămâni în urmă

Nu am timp de asta.

Am întârziat la serviciu. Am o întâlnire peste o jumătate de oră. Mai trebuie să mă spăl pe dinți și să mă pieptăn.

Chiar nu am timp de asta.

Și totuși cedez tentației, ca o fraieră. Trântesc ușa frigiderului, mă întorc și mă sprijin de ea, încrucișându-mi amenințător brațele și mă uit urât la Liam, care se află în colțul opus al bucătăriei deschise.

– Știu că mi-ai luat din laptele pentru cafea.

Este doar energie irosită. Pentru că Liam stă de partea cealaltă a insulei, la fel de impasibil ca granitul din care este făcut blatul, întinzând calm unt pe o felie de pâine prăjită. Nu ripostează. Nu mă privește. Continuă să întindă untul, netulburat, și mă întreabă:

– Chiar așa?

– Nu te pricepi chiar atât de bine la furișat, amice. Îi arunc cea mai dură privire de care sunt în stare. Iar dacă este o tactică de intimidare, să știi că nu funcționează.

Încuviințează din cap. La fel de netulburat.

– Ai anunțat poliția?

– Poftim?

Ridică din umeri. E îmbrăcat în costum. E *mereu* la costum. Unul gri-cărbune din trei piese, care îi vine de minune – și totuși nu e așa, pentru că nu are alura unui avocat corporatist tipic.

– Acest așa-zis jaf al laptelui pentru cafea pare să te îngrijeze. Ai anunțat organele în drept?

Inspir adânc. Trebuie să-mi controlez respirația. Pedepsa pentru omor în D.C. este de până la treizeci de ani de închisoare. Știu asta pentru că m-am interesat chiar a doua zi după ce m-am mutat aici. Și totuși, nici un jurat nu m-ar condamna – nu dacă îi povestesc ororile la care am fost supusă în ultimele săptămâni. Verdictul ar fi cu siguranță autoapărare. S-ar putea chiar să primesc un trofeu.

– Mă străduiesc, Liam. *Chiar* mă străduiesc să funcționeze. Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva *tu* te porți ca un nemernic?

De data asta el ridică privirea. Ochii îi sunt atât de reci încât mă trece un fior.

– Am încercat. O dată. Și chiar când eram pe punctul de a reuși, cineva mi-a pus la maximum coloana sonoră din *Frozen*.

Roșesc.

– Îmi făceam curat în cameră. Nu știam că ești acasă.

– Mm...

Încuviințează cu o mișcare a capului, apoi face un lucru la care nu m-am așteptat: vine mai aproape. Face câțiva pași non-șalanți, croindu-și drum printre minunatul amestec de electrocasnice ultramoderne și mobilă clasică de bucătărie și se oprește în fața mea. Mă privește de sus, de parcă aș fi o problemă minusculă de care sperase să fi scăpat de mult. Miroase a șampon și a textile scumpe și încă ține în mână cuțitul pentru unt. Poți oare înjunghia pe cineva cu el? Nu știu, dar Liam Harding arată de parcă ar fi în stare să ucidă pe cineva (pe mine, de exemplu) chiar și cu o minge de plajă.